

Een bariton in Maastricht

Aduscha Hommes

Met bijzondere dank aan:
alle mensen die meegewerkt hebben
om dit boek tot stand te brengen
en
alle bedrijven die vermeld staan in het boek

© 2025 Aduscha Hommes / Uitgeverij U2pi

Titel: Een bariton in Maastricht

Auteur: Aduscha Hommes

Omslag: Aduscha Hommes

Fotografie: Luc Hommes, Aduscha Hommes*, Joost Milde,
Hugo Thomassen

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN 978 94 9343 725 8

NUR 300

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16h Auteurswet dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl).

Inhoud

Een vreemde nacht in een vreemde stad	7
Een nieuwe Scarpia	15
'Mestreech is neet breid'	25
De envelop	35
Operaliefhebbers	43
Schubert	59
De leugen	79
De andere leugen	92
Bewijs	107
Maastricht of Parijs?	125
Het innerlijk kompas	139
Marche funèbre	154
De grootste leugen	169

Een vreemde nacht in een vreemde stad

De meeste mensen kunnen zich niets meer herinneren als ze in elkaar geslagen zijn. De hele toedracht lijkt volledig vervaagd of gewist. Ook ik werd wakker met als eerste gedachte: waar ben ik? Gelukkig was de klap niet zo ingrijpend geweest dat ik me moest afvragen: wie ben ik? Als musicus kom je in zoveel verschillende steden dat je soms de tel kwijtraakt. Ik nam in mijn hoofd de recente concerten door. Was het Antwerpen, Brussel of Luik? Misschien Bonn? Of was dat concert later? Langzamerhand kwam ik erachter. Het was een concert dat er even tussendoor was geprogrammeerd, omdat de zanger in kwestie verkouden was geworden.

Zo gaat dat.

Ze hadden mij gevraagd om een hoofdrol te spelen in de opera *Tosca* van Puccini. Het was een dankbare rol, hoewel ik de ultieme slechterik speelde. Mijn tegenspeelster, zeker niet onaantrekkelijk, was de grote ster van de avond. Ze wilde graag wat met mij gaan drinken na de voorstelling, iets wat ik niet kon of wilde weigeren. We verlieten het theater via het smalle trapje van de artiesteningang en besloten in een zijstraat van het Vrijthof een drankje te nemen. Naarmate de avond (en daar-

mee het gesprek) vorderde, merkte ik dat zij meer in haar eigen wereld zat en vooral interesse had in zichzelf. Ze vertelde met trots dat ze een tournee had gemaakt door Amerika. Dat vond ik in ieder geval bewonderenswaardig en dat was nou net wat ze wilde horen. De kentering in het gesprek was voor mij het feit dat zij de beroemde dirigent noemde met wie ze op dat moment werkte. Ze vertelde in geuren en kleuren hoe hij haar avances maakte. Ik kreeg niet het idee dat ze echt verliefd was, het leek meer de kick. Het maakte mij terughoudender, want misschien was ik ook niet meer dan een uitdaging.

Zo gaat dat.

Ik was er nog nooit geweest, Maastricht, maar de stad had een buitenlands karakter, zeker niet Nederlands. Het heeft een Franse achtergrond. Ik wist het niet, maar d'Artagnan (je weet wel, uit het verhaal van de drie musketiers) is hier gesneuveld. Volgens mij was ik ook bijna d'Artagnan geweest, alleen had ik nooit kunnen rekenen op een heus standbeeld in de stad.

Mijn eerste kennismaking met de bourgondische stad had echter meteen een wrange bijmaak. Ik probeerde rechttop te gaan zitten. Mijn hoofd deed zeer. Mijn toestand kon ik verder niet zo goed inschatten. Ik kon alleen constateren dat ik een bloedneus had en een lelijke schram in mijn ge-

DE W. G. J. S. N. L. W. DE DE MUSKETIER...
BEZELDE AVOND SCHREEF DE FRANSE KONING...
MIEUW. IS HEEG D'ARTAGNAN AERLOREN...
OP 21 JUNI 2003 WERD HIER EEN BEELD...
BENEDICTUS VAN MAASTRICHT ENDE FRANSE...

TOUS POUR UN
UN POUR TOUS

zicht. Er sijpelde bloed langs mijn nek door een snee, die het spoor was van een venijnig mes. Maar ik wist wel dat ik zo vlug mogelijk naar mijn hotelkamer wilde. Omdat ik de oriëntatie kwijt was, had ik geen idee waar mijn hotel was. Ik wist dat ik het nummer van een taxibedrijf had gekregen om in ieder geval veilig bij mijn hotel te komen. Dat kaartje had ik in mijn portemonnee ... Ik schrok: waar was mijn portemonnee? Gek genoeg lag die gewoon naast me op straat, dus ik was niet overvallen. Was ik dan zomaar, om niets, in elkaar geslagen? Zouden het baldadige jongeren zijn geweest? Of was het een doelgerichte aanslag? Misschien zelfs allebei? Dat leek mij niet waarschijnlijk, want wie kende mij hier eigenlijk? Ik was tenslotte per toeval in Maastricht terechtgekomen. Het duizelde mij. Ik had mijn toestand inderdaad niet goed ingeschat. Voorzichtig pakte ik mijn portemonnee en stak hem zorgvuldig in mijn zak. Daarna probeerde ik rechtop te staan. Ik legde daarom mijn hand ter ondersteuning op de straat. Dit ging vrij moeizaam, vooral door de vele pijnlijke kinderkopjes. Die waren al vervelend voor vrouwen met hoge hakken, laat staan voor een getoucheerde bariton die probeerde op te krabbelen. Helaas moest ik de strijd opgeven.

Vreemd genoeg wist ik dat ik Silvia, mijn tegen-
spelerster, naar het hotel gebracht had. Omdat ik
wilde bijkomen van de wat gespannen avond, had
ik besloten een ommetje te maken in de oude bin-
nenstad. Onderweg moest het dan gebeurd zijn,
die laffe daad. Ik kon mij er werkelijk niets meer
van herinneren, hoogstwaarschijnlijk omdat ik
van achteren was aangevallen.

Ik probeerde nogmaals op te staan. Ditmaal lukte
het, maar fatsoenlijk lopen zat er niet in. Gelaten
liet ik mij weer op de grond zakken. Wat zal ik
doen, dacht ik. Taxi of ambulance? De keuze werd
uiteindelijk niet door mij gemaakt, maar door een
oplettende passant.

‘Pardon meneer,’ zei hij, ‘gaat het wel goed met
u?’

Ik keek hem verdwaasd aan. Hij leek wel de barm-
hartige samaritaan die op een obscuur tijdstip in
de nacht mij hulp bood. Een ander zou het risico
wellicht niet genomen hebben, want ik had even-
goed een drugsgebruiker kunnen zijn geweest die,
diep in elkaar gezakt, net zijn shot had gehad.

‘Dat ziet er niet best uit’, zei hij bezorgd. Ik nam
het van hem aan, want ik had geen enkel idee hoe
gehavend ik eruitzag.

‘Zal ik u naar het ziekenhuis brengen, naar de
EHBO?’ vroeg hij. Hij zei dat hij een medewer-
ker van een café was. Normaal gesproken kwam
hij op de fiets naar zijn werk, maar deze avond

had hij besloten de auto te nemen. Die stond in de buurt geparkeerd. Omdat teruggaan naar mijn hotel geen goede optie was, leek het me verstandig om nogmaals naar hem te luisteren. Hij hielp me opstaan wat ik een hele prestatie vond. Hij was geen bink van een kerel. Met zijn normale postuur moest hij een man van één meter negentig ondersteunen. Hij zei niets, hoewel ik hem bijna hoorde denken: waarom doe ik dit? Vooral omdat het een eindje lopen was.

Eenmaal bij zijn auto probeerde ik hem tegemoet te komen door zelf in de auto te stappen, wat met enig manoeuvreren aardig lukte.

‘Waar komt u vandaan, als ik vragen mag?’ vroeg hij toen we in de auto zaten. Hij had meteen al in de gaten dat ik niet uit Maastricht kwam omdat ik mijn westelijke tongval niet kon verbloemen. Ik voelde er niet veel voor om een uitgebreide overhoring over me heen te laten komen, dus ik reageerde met wat korte zinnnetjes.

‘Uit Leiden’, zei ik.

‘Dat is een mooie stad’, zei hij. Ik hoopte dat hij niet ging vertellen over familie die hij daar had, want dan was het hek van de dam. Het bleef bij: ‘Een goede vriend van mij woont daar.’

Het valt mij altijd op dat iedereen wel ergens een goede vriend heeft. In mijn wereld kom ik zelden goede vrienden tegen. Of ik zoek ze niet op.

‘Bent u hier voor een weekendje weg?’ vroeg hij

weer.

‘Ja’, zei ik droog.

‘Heeft u al iets bezocht?’

‘Ik was in het Theater aan het Vrijthof.’

Omdat ik geen zin had in dikdoenerij liet ik in het midden aan welke kant van het podium ik had gezeten.

‘O, welke voorstelling?’ vroeg hij enthousiast.

‘Het was opera, *Tosca*’, zei ik strak.

‘Geweldig!’ zei hij. ‘Ik heb een goede vriend die werkt in het Theater!’ (Wat ik je zei...)

Er viel een stilte.

‘Maastricht is een prachtige stad, hoor’, zei hij, de leegte invullend. ‘Ik houd van de gemoedelijke sfeer, het bourgondische eten en de oude architectuur.’

Zijn woorden klonken als een brochure, maar hij had gelijk. Het was dan ook niet voor niets dat ik een ommetje ging maken. O ja, het ommetje...

‘We zijn bijna bij de EHBO’, zei hij en maakte een scherpe bocht. Hij stopte voor de ingang en hielp mij om uit de auto te komen. Weer door hem ondersteund liepen we naar binnen en ik ging vlug op een stoel zitten.

‘Ik moet helaas naar huis’, zei hij. ‘Denkt u dat het zo gaat?’

Ik zei ja om hem op zijn gemak te stellen, wetende dat ik nog altijd het kaartje voor een taxi bij me had.

‘Veel sterkte!’ zei hij en hij verdween door de deuren.

Zo gaat dat.